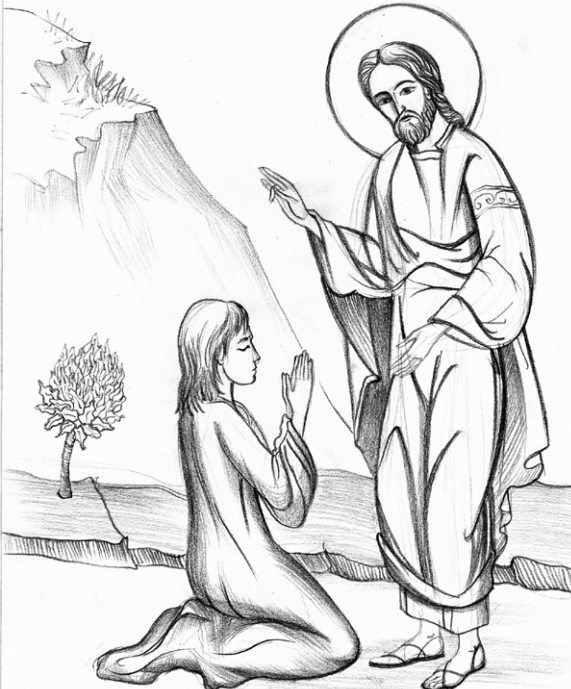

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica a treizeci și una după Rusalii

Grafică realizată de Elena Merticariu

Evangelia duminicii Vindecarea orbului din Ierihon Luca XVIII, 35-43

35. Și când S-a apropiat Iisus de Ierihon, un orb ședea lângă drum, cerșind.
36. Și auzind el mulțimea care trecea, întreba ce e aceasta.
37. Și i-au spus că trece Iisus Nazarineanul.
38. Și el a strigat, zicând: Iisuse, Fiul lui David, fie-Ți milă de mine!
39. Și cei care mergeau înaintea îl certau ca să tacă, iar el cu mult mai mult striga: Fiule al lui David, fie-Ți milă de mine!
40. Și oprindu-Se, Iisus a poruncit să-l aducă la El; apropiindu-se, l-a întrebat:
41. Ce vorești să-ți fac ? Iar el a zis: Doamne, să văd !
42. Și Iisus i-a zis: Vezi ! Credința ta te-a mântuit.
43. Și îndată a văzut și mergea după El, slăvind pe Dumnezeu. Și tot poporul, care văzuse, a dat laudă lui Dumnezeu.

Din tâlcuirea Evangheliei - Arhim. Teofil Părăian -

Se întâmplă de multe ori că noi avem încredere, știm că ne cheamă Domnul Hristos, facem și noi niște eforturi să ne ridicăm mai presus de lumea aceasta, și cu toate acestea nu simțim ajutorul lui Dumnezeu pe care, însă, îl avem. De ce ? Pentru că altele sunt gândurile oamenilor și altele sunt gândurile lui Dumnezeu. Noi, dacă avem încredere în Domnul nostru Iisus Hristos, trebuie să ne lăsăm în seama Lui, și atunci Domnul Hristos nu se poate să nu ne ajute. Ne ajută în felul în care știe El că trebuie să fim ajutați.

Sfântul Apostol Pavel care a umblat atât de mult pentru propovăduirea Evangheliei Domnului nostru Iisus Hristos, avea niște suferințe de care n-a scăpat deși s-a rugat lui Dumnezeu. S-a rugat de Domnul Hristos să îndepărteze de el suferința pe care o purta în trup și n-a fost scutit de suferință. Poate că tocmai de aceea, ca să poată să fie propovăduitor și pentru cei ce suferă și să nu sespună deșpr eel cum, s-a spus deșpr eon, că se poate lăuda, că toate-i merg bine. Uite, Sfântul Apostol Pavel a avut niște lucruri de suferit, niște greutăți de dus. Le-a dus. Ar putea zice cineva: Bine, dar nu e dreptate la Dumnezeu că uite câte a făcut el pentru Dumnezeu și, totuși, Dumnezeu nu l-a miluit cu sănătate deplină. E drept că nu l-a miluit cu sănătate deplină, dar este mare lucru să-l mărturisești pe Dumnezeu în suferința pe care o ai decât să nu ai nici un fel de suferință. Șite Dumnezeu cum să ne împartă la toți, și apoi să știți, iubiți credincioși, că oamenii depășesc prin credință suferințele.

Un doctor care în trecut a lucrat mult cu Oastea Domnului și care a fost și pe aici (doctorul Ion Suci Sibianul), a spus aici, la mănăstire, o vorbă demnă de reținut: *"Mai ales două lucruri nu poate face omul fără credință în Dumnezeu: să crească copii buni și să suporte o suferință grea"*.

Sunt atâția oameni care suportă suferințe grele în credință și biruie în credință suferința. Nu în înțelesul că dispăre suferința. Mie îmi place să spun că credința are darul de a rezolva toate. Nu există nici un lucru pe care credința nu îl rezolvă, numai că îl rezolvă cum știe Dumnezeu că trebuie rezolvat lucrul acela. Prin urmare, cineva care are o suferință grea și o duce, e mai mult decât dacă ar avea o sănătate deplină și s-ar bucura de sănătate și ar mulțumi lui Dumnezeu.

Bineînțeles, iubiți credincioși, prin aceasta noi nu vrem să spunem că boala este un ajutor. Ea poate fi și un ajutor. Suferința, necazul, pot fi și un ajutor pentru binele omului, pentru mântuirea omului, dar noi nu dorim să suferim. De ce nu dorim să suferim ? Pentru că Dumnezeu nu vrea să suferim, El îngăduie suferința, dar nu o cere anume. Dumnezeu îngăduie suferința ca s-o putem birui, să putem trece de suferință.

(urmăre în pagina 3)

Credința – fundament al relației personale

Credința are un caracter dialectic, fiind, pe de-o parte, credința în sensul precis al cuvântului, pe de alta, experiență, „vedere” tainică a celor ce nu se pot vedea. Omul crește cu adevărat la rangul de subiect responsabil față de Dumnezeu și de semenii prin credință și tot prin credință se leagă în chipul cel mai tainic și mai intim sufletul celui ce o transmite- de al celui ce o primește.

Spre deosebire de vedere sau celelalte simțuri care integrează celelalte ființe ambientului, credința face prezentă și ziditoare în om conștiința semenului. Prin vedere, prin știință, cei păcătoși nu pot ieși din păcatul lor, din mândria, egoismul sau izolarea pe care acesta le poartă cu sine. Numai credința îi aduce în comuniune, numai ea îi scoate din păcat.

Cuvântul „Taină”, atât de prezent în trăirea religioasă, deși nu exprimă arătarea „vizibilă” a lui Dumnezeu, totuși, prin apel la credință, produce certitudinea și experiența prezenței lui Dumnezeu. Percepția senzorială constituie doar un instrument omenesc, care, ajutat de „filtrul” credinței, transformă simpla experiență în conștiință ziditoare, evenimentele episodice, în stări perpetue.

Constatarea prezenței și manifestării unui subiect are, în general, un caracter spiritual, etic și depinde de măsura în care devenim noi înșine „subiect”. Iar la aceasta contribuie în mare măsură credința, lăsând să răsună în adâncul nostru realitatea celui alt ca interlocutor personal, nu ca lucru ce stă la discreția noastră.

Dumnezeu, perceput odinioară ca un Stăpân absolut al nostru, ni se descoperă în Iisus Hristos ca supremul izvor de viață, suprema transcendență și relația cu El experiază o sporire infinită a existenței. Nici un alt om pe lume care s-a comportat cu seriozitate și noblețe morală, n-a afirmat că este Dumnezeu, afară de Iisus, care prin întreaga sa manifestare ca om în lume face apel la dialectica personală, revelând importanța persoanei.

Credința este și o chestie de voință. Fără angajarea personală, tot ce spune și face Iisus poate fi lăsat să lungească peste percepția auzului și văzului sau poate fi răstălmăcit, volatilizându-se tot ce are deosebit. În Iisus Hristos îl avem pe Dumnezeu permanent cu fața către noi, vorbindu-ne fiecăruia, îl avem în maximă apropiere și nu la distanță de noi.

Relația personală, între un „eu” și un „tu”, se realizează deplin prin credință. Cel ce mă cheamă la comuniune o face prin credință, fiindcă, deși nu vede, crede că poate trezi în mine un subiect capabil de comuniune. Dacă voi crede și eu în el, s-a stabilit comuniunea.

Putința ca eu să cred depinde și de silința mea, dar și de tăria credinței aceluia în mine. De dragostea lui izvorâtă din această credință. Cu cât este mai puternică, mai rezistentă va fi credința lui, cu atât mai sigur că voi crede și eu și crezând voi învia ca „eu” al comuniunii, ca adevărat „eu”.

Semenul meu trebuie să creadă tare ca să mă învie pe mine, iar eu, la fel, va trebui să mă silesc să cred în el ca să pot învia și să devin un credincios adânc dacă vreau să salvez la rândul meu pe alții.

Dar credința aceasta cu ajutorul căreia mă trezește altul nu și-o poate lua acela de la sine. Ca să creadă în mine și să se așeze în ipostasul de îndatorat față de mine, căci numai așa mă poate trezi, trebuie să creadă că i-am fost dat de cineva care ne este superior, ca însărcinare, cu misiunea de-a cultiva în mine valorile care mă pot trezi. Unde-i o îndatorire este și un îndatoritor, dar și cel care a generat-o

Cel care mă indică pe mine drept o datorie pentru semenul meu nu poate fi simțit decât ca Stăpânul suprem al amândurora. Acela este Dumnezeu. Responsabilitatea celui alt față de mine se întemeiază pe credința în mine, care, la originea sa, este credință în Dumnezeu. Iar credința în subiectul celui ce mă trezește, care se naște-n mine, din credința lui, are și ea la temelie tot credința în Dumnezeu.

Nașterea spirituală a unui om din altul, prin stabilirea comuniunii între ei se poate realiza prin transmisiunea de credință, care nu este numai o operă a oamenilor, ci în primul rând a lui Dumnezeu.

Numai dacă Dumnezeu îmi este un „Tu”, „Supremul Tu”, pot trezi sau pot recunoaște în orice semen al meu un „tu”. Iar dacă credința nu s-ar naște în om prin alt om, ar lipsi dintre oameni cea mai profundă și mai intimă legătură, legătura personală.

Prin credință și numai prin credință, se poate produce adevărata coeziune și frațietate între oameni. Numai prin ea oamenii își pot pune în lucrare „vocația cerească”, dimensiunea spiritului, depășind limitele materiale ale vieții după trup. Iar nașterea în spirit înseamnă înălțarea la rangul de personalitate.

Numai rolul de transmițător al credinței, sentimentul de răspundere al omului urcă la suprema intensitate, știind că de el depinde nu numai viața de aici, ci și cea veșnică a semenului său. Dar sentimentul de răspundere este condiția esențială a personalității și în același timp elementul principal care leagă pe om de om.

Iuliana Onofrei

Bibliografie: Dumitru Stăniloae, *Iisus Hristos sau restaurarea omului*, Editura Omiascop, Craiova, 1993.

Din tâlcuirea Evangheliei

- **Arhim. Teofil Părăian** -

(continuare din pagina 1)

Când ai credință în Dumnezeu ai biruit lumea aceasta pentru că Domnul Iisus Hristos, chiar El Însuși, a spus: *„În lume necazuri veți avea, dar îndrăzniți, eu am biruit lumea”* (Ioan 16, 33). Oamenii biruiesc cu Domnul Hristos necazurile din lumea aceasta. Totuși, Sfânta noastră Biserică vrea să nu suferim. De pildă, ne rugăm pentru sănătatea și mântuirea credincioșilor. De ce ne rugăm pentru sănătate și mântuire ? Pentru că sănătatea și mântuirea sunt daruri de la Dumnezeu. De ce zicem *„Sfârșit creștinesc vieții noastre, fără durere, neînfruntat, în pace și răspuns bun la înfricoșătoarea judecată a lui Hristos, să cerem”*. De ce cerem lucrurile acestea de la Dumnezeu ? Pentru că le socotim bune. Sau, ne rugăm pentru Întâi Stătătorul Bisericii din care facem parte, ne rugăm, de exemplu, pentru mitropolitul nostru și zicem: *„Întâi pomentește Doamne pe Înalt Prea Sfințitul, Arhiepiscopul și Mitropolitul nostru Antonie, pe care-l dăruiește sfintelor Tale biserici în pace, întreg, cinstit, sănătos, îndelungat în zile, drept învățând cuvântul adevărului Tău...”* Cum să-l dea Bisericii ? Cum să-l dăruiească Bisericii ? În pace, în liniște, întreg nevătămat, fără lipsuri, cinstit, sănătos, îndelungat în zile. De ce ? Ca să poată propovădui cuvântul adevărului Tău. Ce se răspunde la aceste cuvinte ? Se răspunde: *„Pe toți și pe toate”*, sau mai demult se spunea și *„Pentru toți și pentru toate”*. De ce ? Când spunem aceasta, ce spunem, ce afirmăm ? Afirmăm că numai pe mitropolitul îl vrem în pace, sănătos, întreg, cinstit, îndelungat în zile, ci pe toți credincioșii și pe toate credincioasele le vrem așa cum îl vrem pe mitropolitul – în pace, întreg, cinstit, sănătos.

Așa gândește Biserica. De ce gândește Biserica așa ? Pentru că așa a învățat de la Domnul Hristos, pentru că Domnul Hristos a dat întregime trupului și atunci, dacă a dat întregime trupului înseamnă că întregimea este lucrul de competenție. Dacă mai sunt și niște lipsuri și niște necazuri, niște devieri de ceea ce este bine, știm că așa vrea Dumnezeu, că Dumnezeu îngăduie lucrurile acestea și că lucrurile acestea sunt cu un rost, noi nu știm de ce – *„Ceea ce fac Eu acum tu nu pricepi, dar mai târziu vei înțelege”* (Ioan 13, 17) i-a spus Domnul Hristos Sfântului Apostol Petru. Va veni și vremea înțelegerilor, dar până atunci fiecare ducem ce ne-a rânduit Dumnezeu pentru binele nostru personal și pentru binele altora, pentru că necazurile care sunt și pe care le ducem noi sau alții, nu sunt numai ale

noastre, sunt și ale celor din jurul nostru. Și atunci, cei din jurul nostru se mântuiesc intervenind spre bine, completând lipsurile pe care le au cei cu lipsuri. Aceasta-i vindecarea pe care o dă omul de rând: ajutorul. Domnul Hristos a dat vindecare deplină pentru că este Dumnezeu și a făcut aceasta fiind Dumnezeu, dar, unde îngăduie în continuare lipsa și neputința, acolo le dă celor din jur putere ajutoare, de răbdare, și puterea aceasta este minunea pe care o pot face eu ca om și prin care înaintea spre Dumnezeu și cei care fac minunea și înaintea și o folosesc și cei patru care se face minunea aceasta a ajutorării.

Sfântul Evanghelist Marcu și Sfântul Evanghelist Luca, în legătură cu slăbănogul de la Capernaum, spun că cei patru care l-au adus în fața Domnului Iisus Hristos, l-au dus prin acoperișul casei și l-au coborât în fața Domnului Hristos. Asta este ceea ce facem când ajutam pe un om: îl ducem în fața Domnului Hristos prin ceea ce facem noi pentru el. Dacă avem credință atunci facem mult, dacă nu avem credință atunci nu facem nici puțin. Credința este salvatoare, credința este mântuitoare, credința este ridicătoare.

Despre Maica Tereza din Calcutta se spune că era o dată lângă un bolnav și curăța niște răni care miroseau urât. Ea voia să ajute pe omul acela care era în necaz și cineva a trecut pe acolo și a zis: *„Eu n-aș face aceasta nici pentru un milion de dolari”*, și Maica Tereza a spus: *„Nici eu n-aș face-o pentru un milion de dolari, dar pentru Dumnezeu o fac!”*. Asta înseamnă să ai credință, să faci ceva ce n-ai face pentru întreaga lume aceasta, dar pentru Dumnezeu faci. Și dacă nu faci, să știi că ești în lipsă cu credința. Dar dacă ai credință biruiești și tu și îl ajuți și pe altul să biruiască.

„Împărate ceresc, Mângâietorul”, zicem noi în rugăciune vorbind cu Duhul Sfânt. Să fim deci doritori de a aduce mângâiere, să fim doritori de a ajuta, doritori de a împlii ceea ce nu poate omul singru, dar ceea ce poate împlini împreună cu Duhul Sfânt. Aceasta este puterea noastră, aceasta este vindecarea pe care o aducem noi. *„Pe bolnavii mâinile își vor pune și bine le va fi”* (Marcu 16, 18), se spune în Sfânta Evanghelie de la Marcu, un cuvânt al Domnului Iisus Hristos, și eu cred că nu-i vorba numai de sănătate, ci e vorba și de mângâiere.

Dumnezeu să ne ajute să ne întărim în gânduri bune, Dumnezeu să ne ajute să înmulțim binele la măsurile noastre, Dumnezeu să ne ajute să putem să ne purtăm fiecare partea de greutate câtă ne-a dat-o Dumnezeu: s-o purtăm și să fim ajutători către cei care au de purtat și ei greutăți mai mari decât ale noastre.

Sfinți Români (24)

Unul dintre vrednicii ierarhi al Tomisului cinstiți în Biserica noastră a fost Bretanion (Betranion sau Vretanion), menționat ca titular în scaunul tomitan în anul 369, cu prilejul unui conflict pe care l-a avut cu împăratul Valens (364-378).

După o lungă campanie împotriva goșilor, împăratul Valens i-a învins, determinându-i să încheie pace cu Imperiul roman la Noviodunum (Isaccea), în vara anului 369. În urma acestor evenimente, împăratul s-a îndreptat spre Constantinopol; în drumul său s-a oprit și la Tomis, metropola politică și bisericească a

ținutului dintre Dunăre și Marea Neagră (Pontus Euxinus). Aici a intrat în catedrala în care slujea ca episcop Vetranion. Fiind un aprig susținător politic al învățaturii greșite a lui Arie, cel care nega dumnezeirea Fiului, împăratul a încercat să-l atragă și pe episcop la această erezie.

Cunoscând erezia ariana și pericolul acesteia pentru sufletele credincioșilor săi, episcopul Bretanion nu a primit să intre în comuniune cu arienii, ci, dimpotrivă, printr-o cuvântare înflăcărată, rostită în fața împăratului și a credincioșilor prezenți, a osândit arianismul ca pe o învățătură otrăvitoare și pierzătoare de suflete și a apărât învățătura adevărată și dreaptă (ortodoxă).

După cuvântul său, venerabilul ierarh tomitan Bretanion l-a părăsit pe împărat și s-a retras împreună cu toți credincioșii într-o altă biserică. Considerând gestul episcopului ca o sfidare la adresa sa, împăratul Valens a poruncit ca Bretanion să fie exilat. Exilul însă nu a durat mult, întrucât împăratul, de frica vreunei răscoale „a sciților” (nemulțumiți de înlăturarea păstorului lor) i-a îngăduit vrednicului episcop să se întoarcă la scaunul său.

Prin anii 373-374, Sfântul Vasile cel Mare adresase o scrisoare guvernatorului Scythiei Minor, Iunius Soranus, tot un capadocian și probabil rudă cu el, rugându-l să-i trimită moaște de sfinți. Rugămintea i-a fost îndeplinită, trimițându-i-se chiar moaștele Sfântului Sava, însoțite de o lungă „Scrisoare a Bisericii lui Dumnezeu din Gothia către Biserica lui Dumnezeu din Capadocia și către toate

Bisericile locale ale Sfintei Biserici universale”, redactată în limba greacă, care, de fapt, este actul martiric al Sfântului Sava. În scrisoare se arată că moaștele au fost duse mai întâi „în România”, care ar corespunde cu Scythia Minor, în a cărei metropolă-Tomis - își avea reședința și guvernatorul Iunius Soranus. Probabil că moaștele au stat un timp la Tomis și apoi au fost trimise în Capadocia. În acest caz trimiterea lor s-a făcut prin osârdua episcopului de atunci al Tomisului, care era Bretanion, atestat în mod sigur în scaun pe la anul 369. Mai mult, episcopul tomitan a alcătuit o scrisoare către Sfântul Vasile cel Mare.

Unii cercetători susțin că autorul Scrisorii Bisericii din Gothia către cea din Capadocia, care însoțea moaștele Sfântului Sava Gotul, a fost episcopul Bretanion, întrucât avea sub ocârmuirea sa duhovnicească și pe credincioșii din „Gothia”, adică din ținuturile Buzăului, unde a pătimit, la 12 aprilie 372, Sfântul Sava. Deci, Bretanion era îndreptățit să redacteze actul martiric al unui sfânt din eparhia sa. După primirea moaștelor, Sfântul Vasile cel Mare, arhiepiscopul Capadociei, i-a mulțumit lui Bretanion prin două scrisori.

Pentru sfințenia vieții sale, dar mai ales pentru curajul cu care a apărât credința ortodoxă înaintea împăratului arian Valens, episcopul Bretanion a fost trecut în rândul sfinților, fiind pomenit, în fiecare an, la 25 ianuarie, împreună cu un alt mare apărător al Ortodoxiei, și acela Capadocian și bun prieten al Sfântului Vasile cel Mare - Sfântul Grigorie Teologul.

“Îndreptător credinței și chip blândeților, învățător înfrânării te-a arătat pe tine turmei tale, adevărul lucrurilor. Pentru aceasta ai câștigat cu smerenia cele înalte, cu săracia cele bogate, părinte ierarhe Vetranion. Roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre”.

(Troparul glasului 4 din slujba la un arhiereu).

A consemnat Georgiana Aioanei

Publicație editată de parohia TOMA COZMA
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax **211 273**, e-mail: margineanu@mail.dntis.ro
Preot paroh Mihai Mărgineanu
Preot II Viorel Mihalache
Secretar redacție: Vasilica Onofrei

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO 38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank.